

Bratia a sestry,

Samuela si vyprosila jeho mama Anna od Hospodina. Vyrastal v chráme, kde slúžil pod vedením Éliho. Pomazal Saula za kráľa. V prečítanom texte sám Samuel o sebe hovorí, že je už starý a vlasy má šedivé.

Celý svoj život prežil pri Božom ľude. Samuel volá Hospodina a tiež pomazaného kráľa za svedkov, že vždy konal v súlade s Božím zákonom. Samuel totiž o sebe vyhlasuje, že sa po celý svoj život snažil konať to, k čomu ho viedol Boh. Nikoho nepohoršoval. Vydával svedectvo o Bohu a nekonal vo svoj prospech. No zároveň vo svojom prejave spomína aj svojich synov, o ktorých vieme, že boli presným opakom svojho otca. Samuel sa nevyvyšuje, ale poukázaním na svoju bezúhonnosť akoby chcel dodať vážnosť slovám, ktoré budú nasledovať a tiež podčiarknuť ich dôležitosť.

Samuel sa snažil konať to, čo je dobré a vieme, že od začiatku neschvaľoval rozhodnutie ľudu zvoliť si kráľa. Samuel vo svojej reči pokračuje poukázaním na Božie skutky. Je to spomínanie na to, čo Hospodin vykonal v minulosti - ako viedol ľudí; ako im pomáhal a vyslobodzoval. Takéto spomínanie nachádzame v Biblii na viacerých miestach ako svedectvo o Božej milosti.

Samuel veľmi stručne opisuje udalosti, ktoré sú napísané v knihách Mojžišových, v knihe Józua a v knihe Sudcov. Všetko sú to knihy, ktoré predchádzajú 1. knihu Samuelovu. Najprv sa spomína otroctvo v Egypte. Ľud prosil Boha o pomoc a on ich vtedy vyslobodil a viedol ich skrze Mojžiša a jeho brata Árona. Boh ich viedol cez púšť a priviedol ich do zaslúbenej zeme. No ani v zaslúbenej zemi sa nevyhli útokom nepriateľov. Ammónci, Moábci, Filištínci a mnohé ďalšie národy sužovali Izrael. Čítame o tom v knihe Sudcov. Táto kniha je charakteristická jedným kolobehom, ktorý sa dookola opakuje.

Izrael hreší, prichádza Boží trest, ľud prosí Boha o odpustenie a vyslobodenie spod moci nepriateľa a Boh odpovedá a posiela záchranu skrze sudcov akými boli napr. Samson, alebo Gideon. Na nejaký čas je pokoj a potom opäť ľud hreší a zase sa opakuje trest, prosba a vyslobodenie. Boží ľud padol, a to neraz a vždy ich Boh zachránil. To nevypovedá o Božej slabosti, ale o Jeho láske a milosrdenstve. Všetky príklady z minulosti, ktoré Samuel uvádza poukazujú na Božie konanie.

Je to však nielen pohľad do minulosti a na to ako bolo vtedy dobre. Sú to príklady Božej moci, ktorá je neustále prítomná. Boh konal nielen v minulosti, ale koná stále. Samuel hovorí o Bohu, ktorý preukázal spravodlivé skutky „vám a vašim otcom“. (7. v.) Na to nesmieme nikdy zabudnúť, keď čítame Bibliu. Biblia nie sú iba slová o tom, čo bolo, ale sú to výpovede veriacich o Bohu. Sú to svedectvá o Bohu a nie o tom, aký bol, ale aj aký je

a aký bude. My ľudia sa meníme vnútorne aj navonok. Mení sa fyzické telo, ale menia sa aj názory alebo postoje. Tiež nie vždy vieme byť splniť to, čo sľúbime. Tiež zabúdame a strácame. Vidíme, že Boh je totálne iný. Boh sa nemení a čítame o tom v Biblii v knihe proroka Izaiáša, ktorý napísal toto Božie slovo: *Ja som až do vašej staroby ten istý, až do šedin vás budem nosiť. Ja som učinil, ja i dvíham, ja ponosiem i zachránim.* (46, 4) Tiež o našom Spasiteľovi, Ježišovi Kristovi, je napísané, že je stále ten istý včera, dnes aj naveky. (Žid 13, 8) Boh svoje slovo vždy dodrží. Jemu sa nikto z nás nestratí a na žiadneho človeka nezabúda. Boh prináša spásu pre celý svet a Jeho milosť je neustále prítomná.

Dnešný text hovorí o Božej milosti. O milosti, ktorá sa stále znovu a znovu opakuje. Takto sme v nádeji neustále utvrdzovaní. My ľudia sme hriešni a omylní. Naše nasledovanie Boha je plné mnohých pádov či odbočení. Aj napriek usilovnej snahe nasledovať Krista vo svojich predsavzatiach veľakrát zlyhávame. Často si musíme privlastniť slová apoštola Pavla a spolu s ním vyznávať: *Nečiním totiž dobré, čo chcem, ale robím zlé, čo nechcem.* (Rim 7, 19) Patríme k Božiemu ľudu a ten ľud, o ktorom sa píše aj v dnešnom texte, nás v mnohom vystihuje. Zabudli na Hospodina - aj nám sa stáva, že zabúdame na Hospodina. V ťažkostiach zabúdame prosiť Ho o pomoc. V radosť zabúdame chváliť Boha a ďakovať Pôvodcovi všetkého dobrého. Koľkokrát zabúdame otvárať Jeho slovo a počúvať Jeho vôľu?! Izraelci vyznávali, že zhrešili a to je aj naše vyznanie, ktoré hovoríme, keď sa k Bohu modlíme.

Boh svoj ľud zachraňoval, aby mohli bezpečne bývať. Veríme, že aj pre nás je pripravený, ako je napísané v 2. liste do Korintu, „...dom od Boha, prítok nie rukou zhotovený, večný v nebesiach.“ (5, 1) Boh prichádza k nám a dáva nám nehynúcu nádej. Keď veríme v Ježiša Krista, prijímame odpustenie hriechov. Vďaka Ježišovi tiež veríme, že máme život večný. To, čo Pán Ježiš na zemi vykonal, sa síce stalo v minulosti, ale dôsledky Jeho vykupiteľského diela sú večné a aj my sme zahrnutí medzi tých, za ktorých sa Pán Ježiš obetoval. Pán Ježiš má moc nad hriechom aj smrťou! Keď chceme byť zachránení, prosme Pána Ježiša.

Aj keď padáme a často do tých istých hriechov, k Bohu sme si prístupní s prosbou o odpustenie. Boh je naša záchrana: o tom svedčil Samuel po celý svoj život, aj v starobe. Dnes k nám znejú slová o Božej milosti. Nech je to pre nás povzbudením a nech sa táto radostná zvesť aj skrze nás nesie v tomto svete po všetky dni nášho života. Amen.

Vypočujme si ešte slová uistenia, ako sú napísané v knihe proroka Micheáša v 7. k.:

„Kto je Boh ako Ty, ktorý odpúšťa viny, ktorý prehliada priestupky zvyšku svojho dedičstva? Netrvá navždy pri svojom hneve, lebo rád udeľuje milosť.“

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia, dar a účasť Ducha Svätého nech je a zostáva s nami všetkými odteraz až naveky. Amen